

ילדי הרוח

אגדה עממית רוסית

לאלמנה ענייה היה בן איוואן בן העשר. פעם שלחה האלמנה את בנה לטחנה עם שק קטן של אורז לטחינה. שם איוואן את השק על כתף ויצא לטחנה. כוח רב עוד לא היה לו והחליט לנוח בדרך. הוריד את השק ורצה לשים אותו על הארץ, אך השק נשמט מידיו, נפל, נקרע, והגרעינים התפזרו. עד שאיוואן החליט איך לאסוף את הגרעינים, בא משב רוח שובב ופיזר את האורז בשדה. לאט, לאט חזר איוואן עם השק הקרוע הביתה. הוא סיפר לאמו מה קרה. אמא התעצבה, ואחר כך אמרה "לך בני לאם הרוחות, ספר לה על הצרה שלנו. בקש שתחזיר לנו את האורז." כך גם עשה איוואן. הלך לאם הרוחות וסיפר

"הילדים שלך פיזרו בשדות את האורז שלנו. תחזירי לנו אותו."
"טוב, נחזיר" אמרה אם הרוחות "רק חכה עד

שילדי יחזרו הביתה."
כאשר חזר הביתה הבן הבכור שאלה האם "בני, האם אתה פיזרת את הגרעינים של הילד הזה?"
"מה פתאום, אמא" ענה הבן הבכור "אני עקרתי אלונים בני מאה שנה ביער. למה לי להתעסק עם שטויות כאלה?!"
כשחזר הבן האמצעי שאלה שוב האם "בני,

לשבור אותו עד הבית."
"טוב ילדי, תישן בשקט, אתה עייף" אמרה

בת-דודה. אבל כשרק איוואן נרדם, היא פתחה את הכיסן, וממנו נשפך כסף וזהב! בת-דודה נדהמה ולא חשבה הרבה אלא החליפה את הכיסן של איוואן בכיסן אחר, דומה לו.

האם אתה פיזרת את הגרעינים של הילד הזה?"

"לא, אמא!" נעלב הבן "אני הורדתי גגות של סככות, שברתי כנפיים של טחנות רוח. לא היה לי זמן לעסוק בדברים שטותיים כאלה."
אבל הבן הצעיר, כאשר חזר וראה את איוואן, לא ניסה להצטדק לפני אמא ורק ביקש סליחה.
"במה נפצה את הילד על הגרעינים שלו?"
שאלה אמא רוח את בניה.

"תני לו במתנה את הכיסן הגדול" אמרו הבנים. ואמא רוח כך עשתה - נתנה לאיוואן כיסן גדול. אבל אמרה לו לא לשבור אותו אלא רק בבית.
"טוב, לא אשבור" אמר איוואן ובדילוגים התחיל לחזור הביתה.

אלא בינתיים השמש שקעה ונעשה חשוך, ולכן החליט איוואן ללון אצל בת-דודה נשואה שביתה היה בדרך. וכשהיה בביתה אמר "את, בת-דודה, רק תשמרי על כיסן זה. אמרו לי לא

רצה אל העז והתחילה להרביץ לה. ומפיה של העז נשפכו אגוזי כסף וזהב! בת-דודה הרמאית שוב עשתה החלפה ושמה עז פשוטה במקום העז שהביא איוואן.

איוואן לא ניחש כלום ובבוקר בא עם העז הביתה. ואמו שוב לא הייתה מרוצה. "אך זה, בני" אמרה "אנו חיים על לחם ומים. איך נוכל עוד להאכיל עז? מוטב שתחזיר אותה שוב."

ואיוואן הלך לאם הרוחות בפעם שלישית. "אמא שלי לא מסכימה" אמר "אנו חיים על לחם ומים בלבד. אין לנו במה להאכיל את העז."

"גם מהעז הם לא מרוצים. אז מה ניתן להם בסוף?" שאלה אם הרוחות את בניה. "אם הכיסן והעז לא טובים להם, אולי לתת להם את האלה?" הציע הבן בכור. נתנו לאיוואן אלה ואמרו לו "ראה איוואן, זאת

בבוקר קם איוואן, לקח את הכיסן המוחלף והלך הביתה. בבית נתן את הכיסן השלם לאמא. אבל אמא שלו לא הייתה מרוצה. "מה עשית? למה הסכמת לכיסן אחד? מהגרעינים שבשק שלנו אפשר היה לאפות לא אחד, אלא עשרות כיסנים! לך, תחזיר את הכיסן!"

לקח איוואן את הכיסן והלך שוב לאם הרוחות. "לא מצא חן בעיני הילד הכיסן" אמרה היא לבניה "מה ניתן לו במקומו?"

"תני לו את העז במתנה" יעצו הבנים. נתנה אם הרוחות עז לאיוואן והזהירה לא להרביץ לה בדרך, אפילו לא בשריג דק. הוביל איוואן את העז הביתה ושוב בא ללון אצל בת-דודה. שוב אמר לה "לעז אסור להרביץ בשום אופן עד שלא אגיע הביתה."

"טוב, טוב, ילדי" ענתה בת-דודה "תישן בשקט." ובעצמה, כשרק סגר איוואן את עיניו,

איוואן התעורר והרגיע את האלה ובת-דודה
החזירה לו גם כיסן וגם עז.
חזר איוואן הביתה ונתן לאמא את הכיסן
המכושף וגם את העז המופלאה.
אומרים שעכשיו הם חיים טוב ומתיידדים עם
בני הרוח.

אלה מיוחדת. כשתגיע הביתה תגיד 'צ'יש',
צ'וקמאר, צ'יש' ותראה מה יקרה. אבל אל תגיד
זאת בדרך, רק כשתגיע הביתה, לאמא."
הלך איוואן הביתה ושוב נכנס אצל בת-דודה
שלו.
"ראי, בת-דודה, זו אלה מיוחדת שקיבלתי. רק
אסור לי להגיד לה 'צ'יש', צ'וקמאר, צ'יש' עד
שלא אגיע הביתה."
"טוב, טוב, לא אדבר לאלה שלך. תישן
בשקט."
וכשרק איוואן נרדם מיד קראה לאלה "צ'יש",
צ'וקמאר, צ'יש" שפירושן "הכי, אלה, הכי!"
והאלה קפצה מיד והתחילה להרביץ לה בכל
כוחה. הרביצה לה בגב ובצדדים ובראש. סבלה
קשה בת-דודה ובכתה "אוי-אוי-אוי! איוואן!
איוואן! קח ממני את האלה. אחזיר לך את הכל,
את הכיסן עם מילוי יקר ערך, את העז
שמפליטה אגוזי זהב וכסף!"